

Motiválni, megtartani, lelkesíteni a hittanár/katekéta szolgálatban

Az emmauszi tanítványok evangéliumi szakaszának egzisztenciális olvasatát elemezném ma este, megadva a három kulcsszót: kiábrándultság, beletörődés és remény: Jézus két tanítványa irányt vesztett a Mester halála után. Ez a kiábrándultság jellemzi mai helyzetünket is a gazdasági-pénzügyi válság, valamint az ökológiai, oktatási, erkölcsi, emberi krízis miatt. Ez a válság nyugati világunkban a jelent és a jövőt, az emberi egzisztenciát is érinti; kiterjed az egész világra. A kínaiak kétféleképpen fejezik ki a válságot: az egyik veszélyt, a másik lehetőséget jelent. Találtam erre egy magyar fordítást is: vESzÉLY; veszély-esély. Lehet, hogy közös nyelvi gyökereink vannak?:-)

Minden történelmi korban vannak kritikus időszakok, de az utóbbi négy évszázadban nem volt rá példa, hogy ilyen mértékben rendüljenek meg az alapvető bizonyosságok, amelyek az emberi életet alkotják. Ha a társadalmi egyensúly felbomlására, a fegyverek rettenetes hatalmára, a gazdasági-pénzügyi rendszerre gondolunk, hamar látjuk, hogy az élet középpontjában nem az ember, hanem a pénz-isten áll. Olyan változás ez, amely az egész emberiség életvitelére vonatkozik.

Ezzel a valósággal szemben az emmauszi tanítványokhoz hasonlóan mi is beletörődéssel válaszolhatunk, menekülve a tények elől.

E történelmi pillanatban meg kell találnunk a remény útjait, amelyek új távlatokat nyitnak a konkrét szolgálatunkban.

Ebben értékes szerep jut a mentor-képzésünknek, amely bölcsességre nevel. Tájékozódni segít. A mai környezetben való boldogulásra, a hatékony eszközök és a mindig állandó cél látására és láttatására bátorítunk Benneteket a képzés minden elemével. Szeretnénk megértetni önmagunkkal, hogy a technika fejlődése nemcsak kísértésforrás, lehet az hátszél is a jó irányába. A határtalanná váló világ, az azonnali kapcsolatteremtés lehetősége távlatokat nyit és mi ebben a közelség kultúrájának kidolgozásán fáradozunk. Az elszigeteltség, az önmagunkba zárkózás soha nem vezet el megújuláshoz. Nemet mondunk az elszigeteltségre a közelség kultúrájával szemben, nemet mondunk a kultúrák összecsapására a kultúrák találkozásával szemben.

Jézus az emmauszi tanítványokat sem hagyja magukra. Nem türelmetlen, hanem türelmes, mert szeret minket, és aki szeret, az reményt ad, megértő, nem hagy el, meg tud bocsátani. Keresztényként emlékezzünk arra, hogy Isten mindig vár ránk, akkor is, amikor mi eltávolodunk tőle! Isten azonban közel van hozzánk, és ha visszatérünk hozzá, tárt karokkal ölel át minket. Fontos azonban, hogy tudjuk: Isten türelme bennünk kell, hogy bátorságot nyerjen bármely bűnünk vagy hibánk ellenére is.

A kommunikációban is jelenleg egyfajta „felgyorsultságot” tapasztalunk. Gyakran olyan gyors és felszínes a kommunikáció, hogy folyóssá válhat, amiből hiányzik a szilárdság. Ez a mai társadalom egyik veszélye, a „folyékony, vagyis likvid társadalom”, ahogy Bauman fogalmazta meg. Az a feladatunk, hogy felvállaljuk ennek a folyósságnak az átalakítását konkrétummá, kézzelfoghatósággá.

Az Úr velünk jár, de sokszor nem azonnal mutatja magát, mint az emmauszi tanítványok esetében. Az Úr bekapcsolódik az életünkbe – ez biztos! – de sokszor nem látjuk. Ez türelmet igényel tőlünk. De az Úr, aki velünk jár, Ő maga nagyon is türelmes velünk.

Emmauszi tanítványok története (Lk 24, 13-35)

Henri J. M. Nouwen, Lángoló szívvel

1. Minden szentmise nyitánya a **bűnbánat**. Adóssai vagyunk Istennek, és egymásnak a szeretetben.

Bűnbánati liturgia - Veszteségeink: Emmausziak vesztesége: Otthagyták mindenüket és Jézus követői lettek. Három évig kísérték mindenhová és hallgatták, vele voltak őt, aki most „halott”. „Azt reméltük, de reményünk elveszett”. Hamis remény, amit mi remélünk Istenről, sokszor a saját reményeink megvalósulását várjuk Tőle. Az igazi remény, amit Isten felkínál a dicsőségben való részesedésünk.

Isten szótárában nem létezik az a szó: „elveszett”.

- *Mihez fogok a veszteségeimmel: számolok velük? Elrejttem őket? Valakit hibáztatok a veszteségeim miatt?*

- Állandóan kiépítjük biztonsági rendszerünket, az Isten azonban újra és újra elveszi álmunkat és a hamis reményünket, hogy új és boldog életet adjon nekünk. Ilyen értelemben **életünk egy nagy „elvonókúra”**: születés – az anyaméh biztonságának elvesztése; iskola – a család biztonságának, melegének elvesztése; házasság – más kapcsolati lehetőségek, ajánlatok elvesztése; öregedés – a külső szépségünk elvesztése; halál – **mindannak elvesztése, ami földi és testi.**

(Hiszek-e Isten irántam való szeretetében, amikor nem értem meg a szeretetét?)

2. **Ez az Isten Igéje!** – Isten mellénk szegődik – észrevesszük! (együtt-zarándokolni – lelki kísérés)

Végül is a Biblia könyvei az Isten és az ember együtt-zarándoklásának a lenyomatai.

Emmausz: a két tanítvány mellé oda szegődik Jézus, most már nemcsak ketten vannak, hanem hárman és ettől egyszerre minden más lett. Már nem a földet nézik és panaszkodnak csalódottságuk miatt, hanem az Idegenre néznek és figyelnek. Ahogy beszél az idegen a két tanítvány rájön, hogy közelebb áll hozzájuk, mint bárki más. Sokszor mi is idegenként hallgatjuk, figyeljük Isten nekünk szóló Igéjét. A Biblia szavai Jézust teszik jelenvalóvá és elérhetővé számunkra.

Jézus szava a reménytelenséget örömmé változtatta Emmausz felé és ma is.

A mellénk szegült Isten velünk zarándokol és az üdvösség távlatába helyezi a kríziseinket és küzdelmeinket.

(Elhiszem-e, hogy Isten szava megvalósítja-e azt, amiről szól? Kire hallgatunk? Kinek a hangja van a szívünkben? Istent és üzenetét szeretnénk sokszor a saját céljainkra használni)

3. **Hitvallás – Hiszek egy... Meghívom az Istent...**

Az Idegen új úti célt adott a tanítványoknak... *Hazamenni már mást jelent, mint visszatérni valahová, ami megmaradt nekik, ahová utolsó mentsvárként menekülhetnek.*

Jézust, ha nem hívták volna meg magukhoz, idegen maradt volna a két emmauszi számára és számunkra is.

Jézus idegenből barát, útitársból, igazi társ lett. A Szentmise legdöntőbb pillanata Isten meghívása a fogadónkba, az életünkbe.

A Hitvallásban kifejezésre jut az Istenbe vetett bizalmunk.

(Akarjuk-e, hogy Jézus lássa egész életünket?)

4. **Bensőséges kapcsolat: „Vegyétek és egyétek!”** – *Jézus jelenlétével a tanítványok házából otthon lesz, a vendégből házigazda.*

Isten nemcsak emberré, hanem ételünkké és italunkká lesz, táplál minket. Az Eukarisztia erre a felismerésre akar elvezetni, az Isten velünk! **Felismerték őt, de ő eltűnt előlük.** (*Nálunk ez fordítva szokott lenni, felismerjük őt, és eltűnünk előle.*)

5. Küldetés: „*menjetek és mondjátok el!*” Át kell adnunk, hogy Jézus él! A küldetésünk akkor helyesen értelmezett, ha nem csak adni, hanem kapni is akarunk, ha nem csak tanítani, hanem tanulni is akarunk.